

LBRIS

We know
books

PAIGE TOON

**DOAR DRAGOSTEA
RĂNEȘTE AȘA**

Traducere din limba engleză
DANIELA PURGARU

LITERA
București

PROLOG

În zile ca aceasta, când turlile catedralei din piatră de culoarea untului, care se profilează pe cerul de un albastru aprins, par luminate și până și turlile negre ale zidurilor abației în ruină lucesc în razele soarelui și dau senzația că sunt lustruite, îmi place viața în Bury St. Edmunds.

E abia început de aprilie, dar ziua asta e *de departe* cea mai călduroasă din acest an și mă simt deja mult mai bine după ce am ieșit de la birou. Tocmai am vorbit la telefon cu o clientă de coșmar – ea și renovările casei ei sunt de ajuns ca să mă facă să renunț definitiv la arhitectură. Am nevoie de pauza asta de cafea.

Rătăcesc printre ruinele abației, căutând un zid suficient de jos pe care să mă cocoț ca să-mi beau cafeaua, când îl zăresc pe logodnicul meu, Scott, pe o bancă, la umbra unui brad uriaș. Înainte să apuc să-l strig bucuroasă și să mă duc la el, observ că este cu Nadine.

Scott și-a înființat propria afacere de arhitectură peisagistică după ce ne-am mutat aici din Londra, în urmă cu un an, iar Nadine a început să lucreze pentru el la scurt timp după aceea, cu câteva zile înainte ca el să mă ceară de soție în grădinile de trandafiri ale unui conac din zonă. Ea are 29 de ani și e înaltă și robustă, cu pielea aurie și un râs molipsitor. Mi-a plăcut de ea încă din clipa în care am cunoscut-o și de fiecare dată

când am revăzut-o, așa că nu-mi dau seama de ce salutul îmi stă în gât.

Partenerul meu de viață și colega lui stau așezați la aproape șazeci de centimetri distanță, dar ceva din limbajul trupurilor lor îmi pare ciudat. Scott se apleacă în față, iar tricoul alb se întinde pe spatele lui lat, în timp ce își sprijină antebrațele pe coapse. Nadine stă cu brațele și picioarele încrucișate, cu chipul înclinat spre Scott, iar părul ei blond, prins sus într-o coadă de obicei săltăreată, pare ireal de nemișcat. Poziția înclinată a feței lui Scott este în oglindă cu cea a lui Nadine, dar nici unul din ei nu-l privește pe celălalt. Nici nu își vorbesc. Par împietriți. Tensionați.

O veveriță o ia la goană de-a lungul zidului zimțat din stânga mea. Păsările cântă în copacii din jur. Copiii rād în locul de joacă din depărtare. Iar eu stau, mă holbez și mă cuprinde o stare de neliniște.

Ei stau depărtați. Nu fac nimic rău. Și totuși...

Ceva pare în neregulă.

Apoi, brusc, Scott se răsucește și se uită fix la Nadine. Chipul lui frumos are o privire ciudată, o expresie pe care n-o pot descrie. Îmi simt inima în gât în timp ce ea își ridică încet bărbia și îi întâlnește ochii – două profiluri laterale perfecte: sprâncenele lui groase și întunecate în fața sprâncenelor ei arcuite, impecabile; nasul lui drept în fața nasului ei mic, în vânt; două perechi de buze pline, serioase, nezâmbitoare.

Secunde se scurg și mă cuprinde întunericul. Trecerea de la senzația de bine și de căldură la cea de rău și de frig e din cale-afară de hidoasă.

Încă se uită unul la altul. Și nici un cuvânt n-a fost rostit.

Tresar când Scott se ridică brusc în picioare și pleacă, îndreptându-se cu pași mari spre oraș. Nadine îl urmărește cu privirea până când nu-l mai vede, apoi răsufllă vizibil și se apleacă în față, cu capul în mâini. Rămâne așa cam un minut, apoi se ridică și o ia încet pe urmele lui Scott.

Îmi dau seama că tremur.

Ce a fost asta?

„Logodnicul meu are o aventură? Și, dacă nu e așa, are de gând să aibă?“

Stai puțin! Nu făceau decât să se uite unul la altul. N-au greșit cu nimic. Îmi place de Nadine. Am încredere în Scott.

Dar ceva pare să se petreacă între ei.

Mama mi-a spus mereu să mă încred în instinctele mele. Dar e greu să dai crezare propriilor instincte când îți frâng inima.

CAPITOLUL 1

Trei luni mai târziu

New Yorkul era acoperit de un plafon de nori. Nu mai zburasem până la Indianapolis decât prin Chicago, așa că speram să zăresc infamul spațiu verde mărginit de zgârie-nori din Central Park, însă, când în cele din urmă cerul s-a limpezit, ce a ieșit la iveală a fost un peisaj mozaicat cu câmpuri și ferme, mult mai jos.

Am călătorit toată ziua și urmeză să aterizez după ora cinci după-amiază, adică zece seara în Marea Britanie. Sunt frântă, dar din fericire tata vine să mă ia de la aeroport. Știu că epuizarea mea nu-i provocată numai de lipsa de somn. Ultimele trei luni și-au spus cuvântul.

Scott stătea la masa din bucătărie când am ajuns acasă de la serviciu în ziua aceea de aprilie, după o după-amiază oribilă în care balansasem între emoții. Într-o clipă eram înnebunită de neliniște, în următoarea mă convingeam că privirea lui și a lui Nadine nu însemnau nimic. Dar, de îndată ce i-am văzut chipul lui Scott, am știut că intuiția nu mă trădase. Între ei se petrecea ceva, dar era mai degrabă o conexiune emoțională decât o chestiune fizică.

A vrut să vorbească cu mine de îndată ce am intrat pe ușă, ceea ce m-a luat prin surprindere din moment ce mă așteptam să fiu nevoită să cer răspunsurile, nu să-mi fie așternute în față pe masă. Chiar și când a început să-și mărturisească sentimentele, mai credeam că intenționa să-mi ceară să-l iert – ceea ce știu că așa fi făcut. Urma să ne căsătorim în decembrie și speram să facem un copil în noul an. În nici un caz nu aveam de gând să dau cu piciorul viitorului nostru frumos doar pentru că el dezvoltase o pasiune prostească.

Poate că eram naivă, dar mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama că mă părăsea.

Îmi amintesc atât de clar detaliile conversației noastre. Îmi amintesc chiar și că unghiile lui aveau încă un arc de murdărie îngropată adânc, aproape de piele și că mirosea a pământ, a aer curat și a sol de grădină. Îmi părea atât de familiar și totuși atât de străin. Nu-l mai văzusem niciodată atât de trist și de chinuit.

– Te iubesc, Wren, a spus el, în timp ce lacrimile i se strângeau pe vârful genelor căprui. Într-un fel, îmi doresc să n-o fi întâlnit niciodată, pentru că tu și eu cred că am fi putut fi fericiți. Dar în ultima vreme am început să mă întreb dacă suntem cu adevărat potriviți.

Fuse nevoie s-o întâlnească pe Nadine, să lucreze cu ea aproape în fiecare zi ca să își dea seama cât de bine se potriveau, că rezonau la un alt nivel.

În acel moment, nici măcar nu discutaseră despre ceea ce simțeau. Nadine își luase o pauză în care se dusese la părinții ei, iar Scott bănuia că procedase astfel ca să stea departe de el până ce avea să își limpezească mintea. Însă, când venise la muncă în ziua aceea de aprilie și își înaintase demisia, el își dăduse seama că nu putea s-o lase să plece.

L-am întrebat, cu lacrimi în ochi, dacă el credea că ea era sufletul lui pereche, iar când privirea lui a întâlnit-o pe a mea, acea expresie a spus totul.

Citiseam despre asta în cărți, văzusem în filme: protagonistul aflat într-o relație cu o persoană care nu-l înțelege. Descoperirea dragostei alături de cineva care poate face acest lucru bine și cu adevărat. Nimic nu le poate sta în cale. Publicul este de partea lor.

Nici într-un milion de ani n-am crezut că așa ceva urma să mi se întâmple mie, că eu aveam să fiu cea care stătea în calea iubirii adevărate.

M-au cuprins agonia și o stare totală de neputință în timp ce conștientizam în cele din urmă gravitatea situației noastre. Nu puteam face nimic. Nici aveam nici o luptă de câștigat. Iubirea vieții mele era deja pierdută.

Scott și Nadine sunt împreună acum. I-am văzut de câteva ori în oraș și stau mereu în gardă în caz că mă ciocnesc de ei, dar ultima picătură a fost săptămâna trecută, când stăteam în cafeneaua mea preferată, vizavi de Abbey Gate.

Au ieșit dintr-odată afară pe poartă, mână în mână și zâmbitori, soarele sclipind în părul blond al lui Nadine, care se lăsa condusă de Scott în timp ce traversau drumul aglomerat. Când au intrat în cafenea și m-au văzut acolo cu mama, Scott și-a cerut scuze și s-a dat repede înapoi, însă, în timp ce trecea prin dreptul ferestrei la care stăteam, i-am surprins privirea și l-am văzut tras la față și cu o expresie sumbră, iar asta mi-a făcut rău fizic.

– Orașul ăsta e mult prea mic pentru voi doi, draga mea, a spus mama cu compasiune, în timp ce eu clipeam, reprimându-mi lacrimile.

– De ce ar trebui să fiu eu cea care pleacă? am întrebat-o încet.

– Afacerea lui de grădinărit peisagistic e aici. N-o să plece nicăieri prea curând. Du-te, Wren, chiar și pentru câteva săptămâni, m-a implorat ea. Pune puțină distanță între voi, dă-i inimii tale puțin timp ca să-și revină.

Avea dreptate. Chiar îmi trebuia o pauză de la casă, de la muncă, de la Scott, de la străzile pe care obișnuiam să ne plimbăm împreună pe vremea când mă ținea *pe mine* de mână și își făcea drum prin mulțime *pentru mine*.

Așa că în seara aceea l-am sunat pe tata și l-am întrebat dacă îi puteam face o vizită.

Când ies în zona de sosiri, tata stă în spatele cordonului, cu cămașa în carouri roșii și albastre băgată în blugi.

Mă vede, iar chipul i se întinde într-un rânjet larg, obrajii lui cu barbă aspră părând chiar mai rotunzi decât când l-am văzut ultima oară, de Crăciun. El și soția lui, Sheryl, s-au dus la Paris în vacanță, așa că eu și Scott am luat trenul și am petrecut puțin timp acolo cu ei. Asta e prima mea călătorie înapoi în America din ultimii doi ani.

– Bună! ciripește el.

– Bună, tată.

Simt un val de căldură în timp ce brațele lui se închid în jurul meu. Îi inspir izul familiar – săpun și detergent de rufe – și știu că asta e singura dată când ne îmbrățișăm până când ne vom afla din nou aici, în aeroport, peste două săptămâni, luându-ne la revedere. Gândul la acest lucru îmi provoacă un junghi când mă retrag.

Părul lui mereu neîngrijit, cândva în aceeași nuanță de castaniu ca al meu, acum este presărat cu fire albe. Deși amândoi avem ochii căprui-verzui, probabil aici se termină asemănările dintre noi.

Nici cu mama, Robin, nu am prea multe în comun, în afară de faptul că amândouă suntem botezate după nume de păsărele¹. Mamei îi plac hainele vapoase, cu modele viu colorate; mie îmi plac fustele drepte și cămășile în culori închise.

¹ Robin înseamnă măcăleandru, iar wren – pitulice în limba engleză, în original (n.red.)

Trăsăturile ei sunt calde și deschise, în timp ce fața mea este mai îngustă – ei bine, odată am descris-o drept „țuguia-tă“, dar ea a respins asta cu înverșunare, spunându-mi că am o structură osoasă fermă, ca a unei aristocrate, ceea ce m-a făcut să râd.

– Cum a fost zborul? mă întrebă tata radiind de bucurie în timp ce mă ușurează de valiză.

– Destul de bun, îi răspund.

– Obosită?

– Puțintel.

– Poți să tragi un pui de somn în mașină. Noua noastră casă e la câteva ore distanță.

Sora mea vitregă, Bailey, cu șase ani mai mică, s-a măritat la începutul anului și s-a mutat în casa soțului ei din Southern Indiana. Tata și Sheryl s-au mutat recent în orașul ăsta la fel de mic pentru a fi aproape de ei.

Multe lucruri din scenariul ăsta dor.

Tata e un soț și un tată devotat. Însă eu n-am prea avut parte de asta. Știu că mă iubește, dar, de fapt, nu mi-a fost niciodată alături. Nu mă cunoaște cu adevărat. Cum ar putea, când locuim la aproape 6 500 de kilometri depărtare unul de celălalt și nu petrecem mai mult de câteva săptămâni pe an împreună?

Odată ieșită din terminalul aeroportului, aerul de iulie e ca o pătură călduroasă care îmi e așezată în jurul umerilor. Nu peste mult timp, ne aflăm pe o autostradă cu trei benzi, care ne îndepărtează de Indianapolis. Suntem prea departe de oraș ca să-i pot zări zgârie-norii, dar îmi amintesc de ei din excursiile anterioare la shopping.

Aici peisajul este în mare parte plat și întins, presărat cu șoproane mari și roșii și silozuri de cereale.

– Cum se împacă Bailey cu viața de femeie căsătorită? îl întreb eu, încercând să ignor o mică împunsătură de gelozie.

Niciodată n-am considerat-o pe frumoasa mea soră vitregă din cale-afară de competitivă, așa că sunt sigură că *nu* s-a luat

la întrecere cu mine când a hotărât să-și pună pirostriile în Las Vegas, dar acum, după ce nunta mea a fost anulată, inelul de pe degetul ei pare puțin cam supărător.

– E fericită, răspunde tata, ridicând din umeri și oprind aerul condiționat după ce în mașină s-a mai răcorit.

– Te înțelegi cu Casey?

Nici măcar nu l-am cunoscut pe soțul lui Bailey. Când eu și Scott am fost invitați la nuntă, am fost anunțați cu doar o săptămână înainte, așa că am simțit că se aștepta să nu ne ducem. Bailey întotdeauna a fost impulsivă.

– Toată lumea se înțelege bine cu Casey, răspunde tata. E un tip bun.

– Asta-i super.

Nu vreau s-o spun cu jumătate de gură, dar tata îmi aruncă o privire afectată.

– Mi-a părut rău să aud despre Scott, spune el. Am crezut că și el e un tip bun.

– A fost, răspund eu încet. Bănuiesc că încă este. Înghit nodul din gât și adaug cu o frivolitate forțată: Nu alegi de cine te îndrăgostești, nu?

Tata își drege glasul.

– Așa-i.

Lăsăm vorbele să zăbovească între noi.

Părinții mei s-au cunoscut pe la 20 de ani în timp ce făceau turul Europei. S-au îndrăgostit nebunește, iar după ce a expirat viza tatei, mama s-a mutat în Phoenix, Arizona, ca să fie cu el. Erau căsătoriți, iar eu urma să vin pe lume într-un an.

A fost un caz clar *de prea tineri, prea devreme*. Cel puțin așa mi-a descris tata situația odată când, pe vremea când eram o adolescentă plină de resentimente, am încercat să găsesc motivul pentru care mintea tatei fusese atât de ușor sucită de altă femeie, o profesoară de la Universitatea din Arizona, unde lucra ca îngrijitor.

Întotdeauna a fost un mister pentru mine modul în care se poate îndrăgosti cineva ca Sheryl de un bărbat ca tata – ea este cu nouă ani mai în vârstă și mult mai înțeleaptă. Înțeleg partea legată de atracție – obiectiv vorbind, tata era destul de sexy. Sheryl obișnuia să-și petreacă pauzele de cafea afară, în grădină, ca să poată sta de vorbă cu el.

Mai greu de înțeles este cum o aventură între o universitară și un îngrijitor s-a transformat în ceva suficient de serios încât să fie dispuși să-i distrugă pe soția și pe copilul lui.

Pentru că, atunci când Sheryl a rămas însărcinată cu Bailey, tata le-a ales pe ele în locul nostru. Sheryl l-a convins pe tata să se mute în Indiana ca să fie mai aproape de familia ei și a găsit un post la Universitatea din Bloomington. Mama, cu inima frântă, m-a dus acasă în Marea Britanie, iar Bailey a crescut alături de tatăl meu.

Călătoria asta nu-i lipsită de complicații emoționale.

Probabil moțai pentru că nu am senzația că mergem de două ore când tata mă trezește.

– Intrăm în oraș, spune el. M-am gândit că ți-ar plăcea să-l vezi.

Îmi forțez ochii iritați și obosiți să se concentreze asupra priveliștii de dincolo de geam.

Ne aflăm pe un drum lung și drept și gonim pe lângă lanțuri de restaurante fast-food: Taco Bell, KFC, Hardee's, Wendy's. După ce trecem de o spălătorie auto și de un garaj, drumul se transformă într-o stradă rezidențială cu intersecții obișnuite.

Unele case au două etaje, cu frontoane cu lucarne, acoperișuri din țiglă roșie și ferestre de subsol ce se țin deasupra gazonului frumos tuns. Altele sunt bungalow-uri din șindrila albă, cu obloane strălucitoare, vopsite în verzui sau albăstrui. Urcăm un delușor și continuăm pe partea cealaltă, unde este cam același lucru, înainte de a ajunge la ceea ce tata spune că e „centrul istoric“.